

به یاد استاد علم و اخلاق

دکتر مریم پوررضا

دکتر مصطفی جابرانصاری*

تصویر 1- دکتر مریم پوررضا

نویسنده پاسخگو: دکتر مصطفی جابرانصاری
تلفن: 88505595

E-mail: ansari_17@yahoo.com

*متخصص جراحی عمومی و اطفال، بیمارستان مهراد

دکتر مریم پوررضا که بی‌شک یکی از تأثیرگذارترین اساتید رشته زنان و مامائی بود؛ چهره مقبول و شناخته شده‌ای در حوزه بیماری‌های زنان داشته و مورد اعتماد بسیاری از خانواده‌ها بود. او در خانواده‌ای فرهنگی به دنیا آمد و لحظه‌ای از تلاش دست برنداشت و همیشه پزشکی با اخلاق، متعهد و دلسوز برای بیمارانش ماند. دکتر مریم پوررضا که در مدرسه فرانسوی ژاندارک درس خوانده بود، پس از گرفتن دیپلم در کنکور شرکت کرد و در بین خانم‌های داوطلب رشته پزشکی رتبه اول را به دست آورد. او بعد از اینکه دوره پزشکی عمومی را در 6 سال در دانشکده پزشکی دانشگاه تهران با موفقیت سپری کرد، دوره تخصص زنان را با پشتکاری عجیب در بیمارستان زنان گذراند و چون به زبان فرانسه مسلط بود، برای گذراندن دوره‌های تکمیلی پزشکی، عازم بلژیک و فرانسه شد. او در این کشورها دوره بوردا سونوگرافی را طی کرد و دوره نازایی را 3 - 4 ماهه در خارج از کشور با موفقیت گذراند و موفق شد فوق تخصص نازایی بگیرد. او اعتقاد زیادی به آموزش داشت و معتقد بود که یک معلم باید همه علوم مربوط به رشته خود را بیاموزد و به دانسته‌های خود اکتفا نکند. دکتر پوررضا عقاید خاصی داشت و هرگز علاقه‌ای به پست و مقام و سیاست نداشت. حتی چند بار پیشنهاد کاندید شدن برای نمایندگی مجلس را رد کرد. در این باره می‌گفت: "سیاست من؛ مطب من، مریض من، دانشجوی من و دانشگاه من است." و رمز موفقیت خود را پشتکار، علاقه به آموختن، سحرخیزی، انضباط و مسئولیت‌پذیری می‌دانست، صفاتی که تقلید از آنها پشیمانی نمی‌آورد. او معتقد بود یک جراح خوب و نمونه باید علاوه بر دانش روز، پشتکار و علاقه، استعداد ذاتی داشته باشد. داشتن استعداد در هر کاری اهمیت زیادی دارد. استعداد و قدرت در جراحی یک ویژگی ذاتی و از نظر من بسیار مهم است. جراح باید قدرت تصمیم‌گیری سریع و اقدام فوری داشته باشد. من در دانشجویهایم در همان چند جلسه اول به راحتی تشخیص می‌دادم که قدرت دستشان به درد جراحی می‌خورد یا نه، ولی افسوس که گزینش‌های ما خیلی دقیق نیست.

ایشان از آغاز شکل‌گیری جامعه جراحان تا هنگامه پرکشیدن همواره در فعالیت‌های علمی مشارکت فعال داشت، وی همواره در ترقی و تعالی حرفه جراحی و صانت از مصالح درمانی مردم تلاش می‌نمودند. فقدان این بانوی گرامی مایه تأسف بوده و یاد و آثارش همواره زنده خواهد بود.

ایشان متعلق به نسلی از پزشکان بود که طبابت را معجونی از عشق و فداکاری می‌دانستند.